

gelijk! — u eenig idee zoudt kunnen vormen van de kluchtig-mimische verrichtingen, dewelke de Heer Stomp, opgeschrikt plots uit zijn loos gepruttel, overdadiglijk bedrijven ging, toen onverwacht twee dames, eene min-of-meer adellijke, mitsgaders eene óók-aanzienlijke, de kamer.... ach ja.... binnenzwééfdén! Zoowaar om in hetzélfdé oogenblik, uitgebreid en overvloedig, allerlei uitgezochte beleefdheên aan den comité-secretaris te besteden, dewelke hij, in boerschen eenvoud, als om persoonlijke verdienste uitsluitend aan hem bewezen vriendelijkheden opvatte.

Ik besef, mijn zeer geduldige lezer, dat gij reden zoudt kunnen hebben, u om dit laatste (laat ons zeggen) *misverstand* eenigermate te bedroeven. Doch kunt gij het den schrijver dezer historie wel zonder meer ten kwade duiden, dat juist hij zeer sterk geneigd is, de verschijning dezer dames toe te juichen? Dezer dames toch, nietwaar, die behalve dan patricisch, ook genoeg menschlievend blijken, eenen dramaturg ter hulp te komen, op het tijdstip dat hij waarlijk, voor de vlotte voortzetting dezer dramatische handeling, ten dringendste eenig nieuw mensch-materiaal van noode heeft? — Laat ons dies, zoo bidde ik, dankbaar zijn, en nu ook onzerzijds de zaak bespoe-digen:

DE HEER H. K. STOMP JUNIOR (*poogt uiting te geven aan eene overstelping van gevoelens*): Ah!.... (*Het drukt nauwelijks uit, wat hem doorwoelt. Stoelen, voor den drommel, stoelen*): Willen de dames niet even plaats nemen?.... (*Schuijt ijverig stoelen bij*).

DE MIN-OF-MEER ADELLIJKE DAME (*glimlacht uiterst vriendelijk, maakt sierlijk eene lichte nijging, prefereert te blijven staan. Zij lorgneert sterk met een face-à-main*).

DE OOK-AANZIENLIJKE DAME (*bekijkt, of hij 'n merkwaardig insect ware, den Heere Stomp critisch-vrijmoediglijk*).

DE MIN-OF-MEER ADELLIJKE DAME: Aardig, zoo gerieflijk meneer Stomp zich geïnstalleerd heeft!

DE OOK-AANZIENLIJKE DAME: En zoo.... (*tot Stomp gewend*): niewaar, zoo afgesloten! De menschen moeten haast, me dunkt.. 't lokt haast uit tot vertrouwelijkheid! (*Blikt nieuwsgierig rond*).

DE MIN-OF-MEER ADELLIJKE DAME: Enne.... hebt u al....?

DE HEER H. K. STOMP JUNIOR: Nog niet, mevrouw. Nog niet. — 'k Was net van plan.... 't is over twee....

DE MIN-OF-MEER ADELLIJKE DAME (*tot de zaak komend: haar zaak namelijk*): Ziet u's meneer Stomp. Ik vond 't niet ongeschikt, om in 't voorbijgaan.... d'r is eigenlijk 'n kleine kwestie. We hebben — en 'k wou voorkomen dat er spráák over kwam — we hebben eergistermiddag.... (*tot de ook-aanzienlijke Dame*:) of was 't gistermiddag?.... Enfin, doet er niet toe. Maar 't is ons ter oore gekomen dan, dat de vrouw van onze koetsier, van onze vrøegere koetsier bedoel ik; of liever dat 'r familie, nu 'r man gemobiliseerd is, d'r op aandrong, nu 'r comité bestaat, óók om onderstand aan te kloppen. En u begrijpt wel, dàt zou.. dàt kan de bedoeling nu niet wezen! Waar wij persóonlijk al zoo véél aan 't gezin ten koste legden, zou dàt werkelijk iets te ver gaan! De bedoeling van het comité ook trouwens.... en dan, niewaar, onze náám.. 'u zult begrijpen, meneer Stomp....

DE HEER H. K. STOMP JUNIOR (*ijverig*): Natuurlijk, mevrouw, natuurlijk!

DE MIN-OF-MEER ADELLIJKE DAME: De man is wel niet meer in onze dienst.... maar de handen aftrekken van ze, dóen we óók niet. Zoodat 'k maar zeggen wou: onze eigen menschen, laat dàt liever buiten 't comité. 't Voorkomt ook misbruik, vindt-u-niet? We zijn toch ook geen comité geworden, om die menschen nu maar vol te stoppen! — En ik heb ook werkelijk reden, om graag precies op de hoogte te blijven van dat gezin! Dusse.... meneer Stomp.... mocht werkelijk die familie soms.... wilt u dan zoo goed wezen, dàt naar mij te verwijzen; zoodat 't dus